

Eiwitlek

Eiwitlek wordt in medisch jargon proteïnurie genoemd (eiwuitscheiding in de urine; proteïne = eiwit, urie = plassen). De nieren hebben een verhoogde doorlaatbaarheid voor eiwitten waardoor u eiwitten met de urine verliest.

De nieren behoren afvalstoffen uit het bloed te filteren. Eiwit is echter geen afvalstof. Door langdurig verlies van eiwit met de urine raken de filters in de nieren en de urineafvoerbuisjes beschadigd, waardoor uiteindelijk nierfunctieverlies kan ontstaan. Een eiwitlek is dus een risicofactor voor het ontstaan van een verminderde nierfunctie.

De behandeling is gericht op vermindering van het eiwitlek. Hierbij is verlaging van de bloeddruk belangrijk. Gestreefd wordt naar een bloeddruk van maximaal 130/80 mmHg. Vaak zijn hiervoor bloeddrukverlagende medicijnen en/of plastabletten (diuretica) nodig. Zie info 2.38 'Bloeddrukverlagende medicijnen' en info 2.39 'Plastabletten'.

Een zoutbeperking (of wel natriumbeperving) is essentieel bij de behandeling van een eiwitlek. Door minder zout in de voeding te gebruiken, zal het lichaam minder vocht vasthouden en zal de druk in de (bloed)vaten afnemen. Bovendien versterkt de zoutbeperking de werking van de bloeddrukverlagende medicijnen die bij een eiwitlek worden voorgeschreven. Daarnaast blijkt het gebruik van niet te veel eiwit in de voeding een gunstig effect te hebben op het eiwitlek. Zie info 4.3 'Natrium (zout)'.